

stopa Života

Věnuji

Elisce, Filipovi, Aničce,
Mikimu i Tereze,
každému „náctiletému“,
naprosto všem!

Veritas te liberat

Poslední lednová neděle, 12:21 hodin. Otevírám prázdný dokument a začínám psát „stopa Života“. Na včerejším setkání mládeže, Kruhu přátel Bruno Gröninga, v Brozanech nad Ohří, jsem v duchu přísahal. „Na stejném místě, za tři týdny, předám přítomným můj biblický odkaz.“ Šlo by o banální záležitost. Ale neodkazuji materiální statky ani nic co je možno proměnit na peníze. Tomu by se sotva kdo bránil. Odkazuji to, co 30 let fakticky nikoho nezajímalo. A přitom spoléhám, že má poštilost nalezne pokračovatele. Proto pár slov k obdarovaným. Tomuto spontánnímu rozhodnutí předcházela maličkost.

„Musíte život pozorovat jinýma očima“.

Právě toto doporučení, jsem si vytáhl, na jiném setkání přátel, krátce před Vánocemi 2025. Zajímavé, jenže kupodivu, to samé si náhodně táhl i přítel přede mnou. Nepřišlo zklamání, ale úžas! Ovládla mne myšlenka „to musí být mimořádně důležité!“ Neuběhly dva měsíce a napsal jsem „Extempore“. Téma Posledního soudu bylo poslední a definitivní tečkou za mou třicetiletou biblickou anabází.

Více jak rok dumám, komu předat co jsem objevil, aby pokračoval, kde já skončil. Táhne mi na 77 a těch 30 let biblického hledání se stalo smyslem mého života. Nejde ani tak o odkaz, či předání štafety. Obdobně jako tomu bylo s ohnivým keřem u Mojžíše, rovněž zapalují keř, aby jej oheň nestrávil.

Celou dobu jsem se snažil napsat co nejvíce, abych dnes ráno vstal a vše smazal. Uvedu jen to podstatné.

Pamatujte, tak jako je jediný Bůh, který vše stvořil, je jen jeden pramen informací, Bible. Nikdy jsem nepochyboval, snažil jsem se pochopit. Hospodin stvořil jen jediného Člověka, prach ze země a vdechl mu život. Deset let trvalo, než jsem se zbavil všech pochybností. Až když jsem poslechl náhlé vnuknutí a nahlas se zeptal Bible, otevřené na samém počátku, „kdy byl stvořen Člověk?“ uvidíte rovněž jasnou odpověď. V ten den nebylo na zemi naprosto nic. Člověk byl absolutně první stopou Života na zemi. Až potom byly stvořeny dalších formy. Lidé, stvoření na konci šestého dne, co měli vládnout všemu živému, nemají s Adamem nic společného. Byli rovněž jen obětmi jeho bezuzdnosti. Adam ale již nebyl Člověk, pouze to, co zbylo, po oddělení Evy! Zato každý jejich syn, coby syntéza odděleného, byl opět Člověk.

Zabití Ábela Kainem bylo nahlédnuto detailně. Důležitější je však jiný, celkový pohled. Celý nebeský zástup strnul hrůzou. Viděli, že šlo o přímý útok na Hospodina, Boha nad všemi bohy. Vždyť On Kaina vychoval a zamiloval si jej. Však proto také Kain svého činu tak hluboce litoval. Zatím co Adam, ten ostatek Člověka, tváří v tvář svému provinění, svaloval svou vinu netoliko na Evu, ale přímo na Hospodina, „to tys mi ji dal!“

Mějte na paměti, že vše před Potopou musí být nahlíženo zcela odlišným způsobem a v jiných dimenzích. U potomků Člověka byl 10x zkrácen věk dožití. Kdo ví, jaké byli velikosti? Podle jedné zprávy, úřady v Iráku zalily betonem místo uložení ostatků pramáti Evy. Délka byla úctyhodných 130 metrů. Rozsah destruktivního působení „synů božských“ je zcela za hranicemi lidské představivosti. Jen pro pobavení zmíním můj aktuální „národohospodářský“ pohled daného období: „Adam, svou pohlavní nevázaností, motivoval investory z poza hranic Stvoření. Ti když viděli, jak půvabné jsou dcery lidské, investovali do všech, jak se jim zachtělo. Jenže Hospodin je vyšplouch.“

Trocha humoru mysl jen osvěží. Ale jinak, zcela vážně, máte lepší vysvětlení pro tu rasovou rozmanitost lidské společnosti, nota bene to množství uctívaných božstev a náboženství? Potopa ukončila destruktivní vliv Adama a synů božských. Začala epocha lidí, resp. druhu, který vzešel ze spojení synů Člověka a synů božských s původními lidmi.

Ale zpět k tomu jedinému a hlavnímu!

Mezi mnou a „náctiletými“ je hluboká věková propast i bariera naprosto rozdílných zájmů. A přece nás jedno absolutně svazuje!! Od mládí mi lhali, že Bůh neexistuje. Nestěžuji si, říkám, co vidím. Ale nešlo o specifikum

doby, ve které jsem vyrůstal. Již před 2000 lety Ježíš konstatoval, že lžeme, protože nemůžeme jinak./J8,44/ A i když si myslíte, že vás se to dnes rozhodně netýká, opak je pravdou. Odpovězte si na otázku. Co bylo dřív? Slunce, hvězdy anebo Keplerovy zákony. Planety nečekaly, až zákony někdo objeví. Již ve chvíli svého stvoření věděly, podle jakých zákonů se mají chovat. A tak je to se vším. Archimédes, Pascal, všechny dosud objevené zákony tohoto světa musely být formulovány dřív, než byly lidmi objeveny. Učíme se neustále božím zákonům, ale tvrdíme, že to Newton, Einstein a další géniové. Žasnu, když slyším, že neexistuje důkaz existence Boha a jen hodnotově vyvážený a korektní jedinec, se z toho neposere.

Bruno připomíná, Je mnohé co nelze vysvětlit, ale nic co se nemůže stát a jen jiným způsobem tak potvrzuje existenci Boha.

Situace po potopě byla výjimečná. Duha mimo jiné prezentovala, že různost existovala v harmonickém spojení. Byla jednota myslí a činů. Ale bylo reálné nebezpečí zneužití proti Bohu. Proto došlo ke zmatení řeči. Není zřejmé, o jaký zásah se jednalo, ale konečné důsledky budou patrné u „Posledního soudu“. Všichni se diví, nikdo nic nechápe. Odpovídá to možnosti, že lidstvo jako celek, podstoupilo v minulosti lobotomii. Vznikl jeden velký blázinec. Jedni co drží klíče, vše řídí a s nimi pacienti co nelze rozpoznat.

Spravedlnost byla odvěkým kamenem úrazu. Přitom Ježíš to prezentoval zcela otevřeně. I on se narodil znovu, aby vyrovnal čin, kterého se dopustil na Ábelovi. Jeho smrt má pramálo společného s *Láskou*.

Pokud by chtěl někdo vidět skutečnou *Lásku*, musí obrátit pozornost k události, která je prakticky bez povšimnutí. Jde o případ, kdy po týdnech pobytu u Hospodina se Mojžíš vracel ke svému lidu, který se mezitím zvrhl. Na výzvu, „*kdo je Hospodinův?*“, přiběhli ti, co se nezvrhli, Lévijsi. Příkaz byl jasný. Připněte si meč, projděte tábor a každý zabijte svého bratra, svého přítele, svého nejbližšího. Toho dne padlo na 3000 mužů. Jde o událost bez jakéhokoli zájmu. Když to pozoruji očima lévijsce, s hrůzou zjistím, že nikdo nikam nemusel chodit. Na dosah svého meče měl jak bratra, tak přítele i blízkého. Nepobili se mezi sebou. Ale ti, kdo měli větší lásku k bližnímu, ti vyzvali ke svému usmrcení a pomáhali při tom. Šlo o hromadné sebeobětování, v duchu slov Ježíše, *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele*/J15,12/

Jak známo, zoufalí lidé dělají zoufalé věci. Ani Ježíš nebyl výjimkou. Nedivím se, vždyť viděl, jak současníci, jeho učedníci, nikdo nic nechápal. A zřejmě věděl, že ani dalších 2000 let to nebude pochopeno. Proto slíbil příchod Přímluvce, aby světu ukázal co je hřích, spravedlnost a soud. /J16,8/ Vrchol jeho zoufalé a marné snahy spočívá v doporučení; Milujte své nepřátele. Dobře číňte těm, kdo vás nenávidí./L6,27/ Přitom mu vůbec nešlo o to, abyste své nepřátele milovali. Pouze se vši naléhavostí varoval, že nesmíte nikoho nenávidět, že lépe je nepříteli milovat. Protože pokud tak neučiníte, zničíte se!! Dostal jsem patřičnou lekci v roce 2000. Šlo o případ mladého Daniela S., který si k drogám pomáhal krádežemi. Byl zadržen a v nestřežené chvíli spáchal sebevraždu skokem z okna v 10. patře. Rozhodl jsem o odložení věci s tím, že nikdo nenese odpovědnost za jeho smrt.

Pečlivé odvolání jeho maminky, učitelky ZŠ, státní zastupitelství zamítlo. Zavolala mi, že to tak nenechá, a obrátí se na televizi. Bylo mi jasné, že nic dobrého nemohu očekávat. Ale neudělala to a požádala mne, zda bych ji navštívil. Její slova do smrti nezapomenu. Podala mi ruku a řekla. „*Děkuji vám! Kdybych to nenechala tak, jak jste to rozhodl, zničila bych se!*“ Bral jsem to jako štěstí, odpuštění, ale podstata mi namnoze unikala.

Neposlouchal jsem. Až před rokem, když skokem do Macochy ukončila svůj život Lenka Šimůnková, maminka dcery, která se v prosinci 2023 stala jednou z obětí střelby na FF v Praze. Nikdy se nesmířila se závěry vyšetřování a veřejně požadovala nové vyšetřování. Až tehdy mi skutečně pochopil, co řekla maminka Daniela S. Došlo mi, že při odpuštění příjemcem většího dobrodiní není ten, komu se odpouští, ale naopak.

Nesrovnatelně větší dobro se dostává tomu, kdo odpouští. Já bych měl zaručeně problémy, ale říkala to jasně. *Zničila bych se!* Neposloucháme a nevíme co je skutečná Spravedlnost.

Dnes, po 14té hodině, v Brozanech nad Ohří, se sejdeme s mládeží v Kruhu přátel Bruno Gröninga. Nevím, kdo z pozvaných přijde. V mnohém se naše setkání podobají svatební hostině, o které před 2000 lety hovořil Ježíš Mt.22,1-14/. Je tu ale podstatný rozdíl, který donedávna neplatil. Nesejde na tom, zda se pozvaní dostaví, omluví či nikoli. Nikdo nikoho nenutí, netrestá, nic se nevyčítá. Zásadní obrat nastal okamžikem, kdy jsem se na vše podíval očima „náctiletého“. Vybavilo se mi, jak na nedělní, sváteční oběd, museli být všichni u stolu. Přitom já jsem myslel na kamarády a podobně na tom byl bratr i sestra. Sám sebe jsem se tehdy ptal. „*A jaký to má vlastně smysl? Všichni tady sice sedíme, ale v mysli je každý jinde. To raději ať je každý kde mu libo, ale ve své mysli je s ostatními u svátečního stolu.*“ V jediném okamžiku ze mne vše spadlo. Vysvětlil jsem ostatním, jak se to má. Žádné výmluvy, ani výčitky.

Je to překotné, ale zato to podstatné.

Jak řekl Bruno „*Nezáleží na mně, dokonce ani na Bohu, záleží to jen na vás samotných!*“

Vše je dostupné na <https://www.primluvce.cz>

14.02.2026
Dolní Zálezly
14.20 hodin /CET/